

Hồi 117

Sát nhân diệt khẩu

C hín chiến thuyền Đại Giang bang nổi đuôi nhau ngược dòng lên hướng Bắc, thương sảnh còn lại hai người Lưu Dụ và Giang Hải Lưu ngồi đối diện nhau, người khác phụng mệnh đi chuẩn bị đột phá sự phong tỏa của Thiên Sư quân.

Giang Hải Lưu tự tin mỉm cười: “Ta biết Lưu đại nhân đang lo ngược dòng tác chiến, bất lợi bên ta, lại sợ đối phương kịp thời bố trí chướng ngại ngăn sông, có đúng không?”.

Lưu Dụ lắc đầu: “Đại đương gia tung hoành Trường Giang, thủ hạ tướng lĩnh toàn là uống nước sông khôn lớn, tự nhiên là có phép lèo lái ngược nước ngược gió, phá hủy chướng ngại vật, ta nào lo phương diện này”.

Giang Hải Lưu ngạc nhiên: “Thì ra Lưu đại nhân có lối nhìn khác, xin lắng nghe tường tận”.

Lưu Dụ trầm nghĩ dưới cái danh nổi như cồn đâu phải là hạng bất tài, Giang Hải Lưu tuy đã quyết định phương thức tác chiến, nhưng vẫn dè dặt thủ hạ đi, để cho mình nói hết những gì muốn nói, sau đó lại bày cách nối cỗi mối nghi hoặc của mình, tỏ sự tôn trọng của lão với Lưu Dụ.

Lão xem trọng mình như vậy, đương nhiên không phải là vì thân phận thấp hèn của gã trong Bắc Phủ binh, mà là biết được mình là kẻ Tôn Ân và Tạ Huyền để trong mắt, muốn tu bổ quan hệ với Tạ gia, đương nhiên cần khoản đãi mình cho tốt.

Đó có lẽ là một ảnh hưởng tối hạo cho cơ hội thành bại lần này.

Lưu Dụ nói thẳng: “Thiên Sư quân chuẩn bị sung túc, binh lực to tát, xem bọn chúng dễ dàng đánh tan thủy sư của Vương Quốc Bảo, không dễ một chiếc thuyền nào lọt ra, có thể đoán biết bọn chúng có phương pháp tác chiến hoàn thiện tập kích từ trên bờ”.

Giang Hải Lưu gật đầu: “Ta hoàn toàn đồng ý, bất quá đối phó Vương Quốc Bảo Thiên Sư quân tấn công bất ngờ không kịp phòng bị, cho nên dễ dàng đắc thủ, còn bọn ta may mắn được Lưu đại nhân báo tin, có chuẩn bị tham chiến, ai thắng ai bại, còn chưa biết được”.

Lưu Dụ nói: “Điều đó ta hiểu rõ, chỉ là tình huống trước mắt nếu chính diện đối kháng, thật bất lợi cho bên ta. Ưu thế Bắc thượng của đại đương gia chuyển này toàn là nhờ không tiết lộ một chút xú phong thanh, khiến cho người ta không liệu tưởng được, cho nên là một nhánh kỳ binh có thể xoay chuyển cục thế, một khi chính diện xung kích với địch nhân, đã đánh mất đi hiệu quả của kỳ binh. Dĩnh Thủy có dòng có thể theo dõi, Biên Hoang bao la khó thể quan sát, nếu có thể bắt đúng thời gian, trấn thủ cứ điểm ngoài Biên Hoang Tập, lúc địch nhân phát động liên đột tập, ta có long tin có thể lấy yếu thắng mạnh, đánh tan bộ đội của Tôn Ân”.

Giang Hải Lưu nhìn gã một hồi, mỉm cười thốt: “Lá gan của Lưu đại nhân rất lớn, lại trí dũng song toàn, vấn đề ở chỗ bọn ta quen thủy chiến, lục chiến không phải là tài của bọn ta, đối diện với địch nhân thế mạnh như vậy, muốn bọn ta bỏ thuyền thâm nhập lên bờ hành quân tác chiến, có khác gì quăng ngư nhân lên đất liền, căn bản không phát huy được ưu điểm bản sắc, tâm lý và sĩ khí đã sớm thua thiệt. Bọn ta cũng không hoàn toàn thiếu sót kinh nghiệm đánh trên bộ, nhưng chỉ giới hạn chiến sự quy mô nhỏ, đụng chạm bang hội, lại không phải như trận chiến đại quy mô trước mắt, hơn nữa binh lực địch nhân đông gấp mấy lần bên ta. Lưu đại nhân minh bạch điểm này, đương nhiên hiểu được ta không thể không theo quyết định này”.

Lưu Dụ trong lòng trào dâng cảm xúc, lại là nhắm vào chính mình, thầm nghĩ mình cuối cùng vẫn chưa là tài liệu thông thạo, chưa thể dẫn đo tính toán đặc tính của mỗi một loại binh chủng, đối lại là Tạ Huyền, không cần Giang Hải Lưu nói ra, đã hiểu Giang Hải Lưu không thể không có quyết định như vậy.

Tập quán rất khó lòng tình hình sửa đổi, Đại Giang bang xưng hùng Trường Giang, thiện nghệ thủy chiến, cho dù công kích mục tiêu trên bờ, cũng tất có chiến thuyền phối hợp, lúc nào cũng có thể quay về sông nước. Nếu vớt đi thuyền của bọn họ, có khác gì người Hồ tinh thông cưỡi ngựa bắn tên mà phải xuống ngựa đi bộ, sức chiến đấu, lòng tin, sĩ khí đều bị ép bức yếu nhược.

Đáng tức nhất là sự hạn chế về mặt này của Đại Giang bang làm cho gã không thể tận tình phát huy binh pháp mưu lược, đối với trận chiến sắp lọt vào, gã không còn nắm chắc nữa.

Giang Hải Lưu thân thiết thốt: “Không giấu gì Lưu đại nhân, lần này bọn ta Bắc thượng tới Biên Hoang Tập không phải là không tính toán đến Thiên Sư quân của Tôn Ân, chỉ là nhận được phi cấp truyền thư Hán bang cầu trợ, biết Mộ Dung Thùy sẽ dụng binh đánh Biên Hoang Tập, cho nên đã tính từ sớm vào lúc tình thế khẩn cấp triệt tẩu Chúc lão đại và người của y”.

Lưu Dụ nghe lão nói chưa hết lòng, ngạc nhiên hỏi: “Đại đương gia có chỉ thì gì, sao không nói thẳng ra?”.

Giang Hải Lưu than: “Ta hiện tại bắt đầu minh bạch An công sao lại dồn sức dồn trí tài bồi Lưu đại nhân, hy vọng bọn ta sau này có cơ hội hợp tác”.

Lưu Dụ biết lão từ lối suy luận của gã đã nhìn ra tài trí của Lưu Dụ gã, trong lòng lại nghĩ ngợi liên miên, mệnh lệnh giết “Đại Hoạt Di Lặc” Trúc Pháp Khánh do Tạ Huyền phó thác, mình sợ rằng sẽ làm cho ông ta thất vọng, than: “Ta thật không có mặt mũi quay về gặp Huyền soái”.

Giang Hải Lưu giật mình: “Lưu đại nhân không ngờ đã đoán được chuyện toan tính trong lòng ta?”.

Lưu Dụ gật đầu: “Đại đương gia muốn ta lập tức quay đầu về Quảng Lăng, truyền tin cho Huyền soái, có đúng không?”.

Giang Hải Lưu nghiêm mặt: “Cho dù bọn ta có thể đột phá vòng phong tỏa đến được Biên Hoang Tập, vẫn không có cách nào ngăn chặn địch quân hàng hà sa số lai phạm từ lương lộ Nam Bắc, người duy nhất trong thiên hạ có thể nghịch chuyển hình thế là Huyền soái, đúng lúc bọn ta có thể toàn lực phối hợp. Sau khi đến Quảng Lăng, xin đại nhân chào hỏi An công giúp ta, nói với ông ta Hải Lưu nguyện lãnh nhận bất cứ tội trạng gì”.

oOo

Dạ Oa Tử, Cổ Chung Trường, Lầu chuông.

Yến Phi và Hồ Lô Phương tất tả lên Lầu chuông, leo lên thang lầu, thủ hạ của Hồ Lô Phương lưu lại bên ngoài lầu, hợp cùng thủ hạ của Mộ Dung Chiến.

Cách đây xa bọn họ đã nhìn thấy hai người Mộ Dung Chiến và Trác Cuồng Sinh trên đỉnh Lầu chuông, tình huống cổ quái.

Hai người chạy suốt ba tầng, lên đến đỉnh Lầu chuông vinh danh một trong Biên Hoang Tứ Cảnh, từ đây có thể nhìn bao quát toàn cảnh Biên Hoang và vùng phụ cận, thị tuyến không bị hạn chế, hạn chế duy nhất là tận cuối vùng đất bằng.

Trác Cuồng Sinh ngồi dựa lan can, thần tình buồn rười rượi, mùi rượu nực nồng, bên cạnh còn có một vò rượu ngả nghiêng, nắp vò mở toang, nhìn thấy y đã uống sạch không còn một giọt.

Mộ Dung Chiến mặt mày hồ nghi đang ngồi chồm hổm bên người y, xem ra đã nói hết nước miếng, lại không có cách nào có được đáp án.

Hô Lô Phương ngạc nhiên: “Chuyện gì vậy?”.

Mộ Dung Chiến buồn bã ngồi xuống đất, chìa tay: “E rằng phải hỏi ông trời mới được, lúc ta lên tới thì y đã có bộ dạng này, khóc rống rồi cười khì, khiến ta không khỏi vô đầu bứt tai”.

Yến Phi và Hô Lô Phương đến trước mặt Trác Cuồng Sinh đang nhắm chặt mắt, thở hì hục, tự nhiên là quỳ xuống xem xét tình huống của y.

Hô Lô Phương có lẽ nghĩ tới Cơ Biệt, hoài nghi hỏi: “Không phải bị người ta hạ độc chứ?”.

Mộ Dung Chiến dịch đến bên cạnh gã, cười khổ: “Độc gì khác hẳn định là không có, lại hẳn định là trúng tửu độc, một câu cũng không chịu nói. Ài! Biên Hoang Tập không biết có phải bị phù chú không, không có chuyện nào là bình thường cả”.

Lại quay sang Yến Phi: “Người là đại tông sư uống rượu, có phương pháp giải rượu mau chóng nào không?”.

Yến Phi cười khổ hồi trả: “Phương pháp duy nhất là để y ngủ ba ngày ba đêm, tửu độc tự giải”.

Vượt ngoài ý liệu của ba người, Trác Cuồng Sinh nghe Yến Phi nói chuyện lập tức giương đôi mắt tràn đầy những tia máu li ti, chăm chăm nhìn đằng trước, la lên: “Có phải là Yến Phi đó không?”.

Ba người ngơ ngác nhìn ta nhìn người.

Yến Phi thốt: “Phải! Ta đã đến! Thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Trác Cuồng Sinh rơi lệ thê lương: “Y đã chết rồi!”.

Yến Phi đầu óc mù mờ: “Ai chết?”.

Trác Cuồng Sinh giống như mất hết lực lượng, bất lực khò khè: “Y đã chết! Đại Ngụy xong rồi!”.

Yến Phi giật nảy mình, trong lòng bắt đầu có chút manh mối mơ hồ.

Mộ Dung Chiến phát giác thần sắc của chàng có điểm khác lạ, hỏi: “Người lão Trác chỉ là ai?”.

Yến Phi thò tay nắm lấy tay Trác Cuồng Sinh, trầm giọng: “Tĩnh lại chút đi, có phải là Nhậm Dao đã chết không?”.

Đến phiên Mộ Dung Chiến và Hô Lôi Phương kinh hãi nhìn nhau, bằng vào năng lực và uy danh của Nhậm Dao, y không đến tìm mình gây phiền hà là tốt phước lắm rồi, một người như vậy không ngờ lại chết đi, hơn nữa lại là chuyện nội trong một đêm ngắn ngủi, chứng tỏ sự tình không phải tầm thường.

Trác Cuồng Sinh vụt ngồi bật dậy, xoay tay nắm lấy song thủ của Yến Phi, đôi mắt tựa say mà không say, gào lên: “Y đã chết, Đại Ngụy cũng xong rồi, mọi thứ đều xong rồi”.

Chợt lại như nhìn thấy người lại, nhìn Yến Phi rít qua kẽ răng: “Người... người không phải là Yến Phi, người lừa ta!”.

Liên buông tay dựa lại lan can, lắc đầu: “Ta đối không đúng với người, đêm đó ở Dạ Oa Tử ta cố ý cản trở người”.

Mộ Dung Chiến mất kiên nhẫn, quát lên: “Mau tỉnh lại, tên tửu quỷ hồ đồ người”.

Yến Phi đứng dậy, đi đến bên lan can, nhìn xuống dưới, đám chiến sĩ đang ngược nhìn lên, hiển nhiên bị tình huống bên trên làm hoảng hốt, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Yến Phi quát xuống: “Mau bưng một thau nước lạnh đến cho ta”.

ooo

Cao Ngạn dẫn Doãn Thanh Nhã đi xuyên qua rừng cây, trước mắt sáng lên, thoáng trống hẳn, thì ra cây cối bốn bề đều bị chặt xuống hết, mất tiêu không thấy bóng dáng.

Vu Nữ Hà đang thả mình dềnh dang trước.

Tiếng côn trùng rả rích, tràn trề không khí an ninh tiêu dật.

Doãn Thanh Nhã nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Cao Ngạn, thì thào: “Ai chặt hết cây vậy?”.

Cao Ngạn đắc ý dương dương: “Đợi đã, đợi ta tìm ra địa điểm cất giấu bè gỗ, hỏa tiễn hết, bọn ta có thể về Biên Hoang Tập công cáo thiên hạ”.

Miệng nói tay lại rút một ống đồng đựng dây móc câu ra, bấm nút.

“Vù” một tiếng, móc câu bắn ra, tà tà bay bám trên một cành đại thụ bên trái cách gần ba trượng, cười khà khà một tiếng, lao mình đi.

Doãn Thanh Nhã ngẩng nhìn hắn, nhăn mũi: “Người đi đâu đó, nhảy lên cành cây để cười ha?”.

Cao Ngạn leo trèo ba lượt lên đến chỗ cao nhất có thể đặt chân, lắc lư nhìn trái ngó phải, đáp lời: “Đây gọi là trinh sát địch tình. Khà! Có rồi! Không thấy bất cứ nhóm địch nào, bọn ta có đủ thời gian ghi công lập nghiệp. Sách vở có ghi chép, đây gọi là hỏa thiêu bè liên hoàn. Khà! Còn không để ta tìm thấy được sao”.

Dây móc lại bắn ra, người bay xuống, theo dây vọt vào rừng cây.

Doãn Thanh Nhã nhẹ nhàng nhún chân, từ dưới đất rượt theo sát.

Cao Ngạn từ trên cao hạ xuống, xảo hợp bên cạnh Vu Nữ Hà, chỉ thấy bè gỗ xếp đồng giống như mấy trăm quả đồi hai bên bờ, ước lượng ít nhất cũng sáu bảy trăm cái bè lớn, mỗi bè có thể chứa hai chục người, có thể đưa vạn quân theo thủy lộ thần tốc đâm thẳng vào Biên Hoang Tập.

Nơi này cách khu rừng chặt gỗ nửa dặm, không lạ gì đêm hôm qua tìm ráo riết không có thu hoạch.

Cao Ngạn rùng mình, thầm nghĩ muốn tạo ra số bè gỗ nhiều như vậy, cho dù kéo rốc cả ngàn nhân thủ, sợ rằng cũng cần mấy ngày trời.

Lẩm bẩm: “Con mẹ nó, để ta thiêu sạch dã tâm của lão tử người”.

Nói còn chưa dứt, sau lưng đau điếng kịch liệt, thấp thoáng cảm thấy một đôi tay đập mạnh lên cái túi sau lưng, ý niệm vừa vụt qua, một sức mạnh không thể kháng cự đã tông hắn rời khỏi mặt đất, bay về phía Vu Nữ Hà.

Cao Ngạn miệng mũi trào máu, té vào lòng sông, còn không quên la lên: “Thanh Nhã mau chạy! Đừng lo cho ta!”.

“Bình”!

Nước bắn tứ phía.

Cao Ngạn chìm vào lòng sông.

Doãn Thanh Nhã xuất hiện bên bờ, mục quang chăm chăm nhìn Cao Ngạn chìm đắm dưới đáy nước, môi thơm khê run, đôi mắt thần thờ, tự như muốn tiếp tục truy sát, có lẽ muốn bồi thêm một chưởng hay một kiếm, cuối cùng đá vụt một cước, thốt: “Có biến thành quỷ cũng đừng đến tìm ta, người ta vốn không muốn giết người”.

Nói xong bay lướt đi.

- o O o -